

Helen Cox

Het laatste woord

Vertaald door Peter de Rijk

De Fontein

I

‘Kitt!’ riep Rebecca Hartley met een verbaasde frons op haar gezicht naar boven in het trapgat van Ouse View Avenue 13 in York. ‘Er staat een... piraat voor jou aan de deur.’

Op het moment dat het woord ‘piraat’ over haar lippen kwam, wierp Rebecca een bijna verontschuldigende blik op de man die bij het huis van haar tweelingzus op de stoep stond. Ze had de man naar zijn naam moeten vragen. Een kwestie van beleefdheid. Maar hij zag er zo volstrekt bizar uit dat ze haar goede manieren even was vergeten. Toch was het haar misschien niet kwalijk te nemen dat ze lichtelijk verbijsterd was. De man was gekleed in een zwart zijden overhemd en een kniebroek. Een scharlakenrode hoofddoek bedekte zijn schouderlange, stroblonde haar, waar grijze strengen doorheen liepen. Verder zat er een levende papegaai op zijn schouder. Het was misschien niet beleefd om de man een piraat te noemen, maar dat kon je Rebecca nauwelijks kwalijk nemen, want het leek op het eerste gezicht een accurate omschrijving.

Toch maakte zich een vertrouwd gevoel van lichte gêne van haar meester na haar onbeleefde karakterisering. Een ongemakkelijke emotie, die haar iets onbeschaamdere zus vast en zeker nog nooit had ervaren, en die haar altijd onzeker maakte over wat ze met haar handen moest doen. Ze haalde haar hand door haar korte, pastelroze haar, in een poging iets vanzelfsprekends te doen. Haar roze pixiekapsel was een van de vele uiterlijke verschillen tussen haar en Kitt, zodat je niet zou zeggen dat ze genetisch identiek waren.

Gelukkig leek hun bezoeker niet beledigd door haar ietwat oneerbiedige beschrijving. In zijn grijsgroene ogen was nog dezelfde vriendelijke glinstering te zien als op het moment dat hij had gevraagd of Kitt thuis was.

Maar achter de voordeur zorgde Rebecca's woordkeuze voor de nodige opschudding. Terwijl ze zich steeds ongemakkelijker begon te voelen, haastten Kitts vriend rechercheur Malcolm Halloran, haar beste vriendin Evie en haar assistente Grace zich vanuit de keuken naar de woonkamer. Ze waren net bezig de lunch te bereiden toen er op de deur werd geklopt. Op het moment dat Evie en Grace de bezoeker in piratenuitdossing in het oog kregen, vielen hun monden open.

Even later kwam Kitt zelf de trap af rennen. 'Bryce?' zei ze. 'Ben jij het? Ik kan het na zoveel jaar gewoon niet geloven. Ik begon me al zorgen te maken. Ik... O jee.' Met haar blik op de man in de deuropening bleef Kitt ineens staan. 'Neem me niet kwalijk,' zei ze. 'Ik verwachtte iemand anders.'

De man op de drempel opende zijn mond, maar voordat hij iets kon zeggen kwam Halloran tussenbeide. 'Ken jij meer dan één piraat?' vroeg hij lichtelijk wantrouwend. Nu Rebecca erover nadacht: politieagenten en piraten waren eigenlijk aartsvijanden. Het was dus waarschijnlijk niet verrassend dat Halloran er niet bepaald blij mee leek te zijn dat zijn vriendin aanpakte met iemand die in zijn ogen simpelweg een crimineel was die toevallig toegang had tot een schip.

'Nee,' zei Kitt op nog veel venijniger toon dan Halloran. 'Ik heb deze man nog nooit gezien.'

'Wie is Bryce?' vroeg Grace, Kitts assistente bij Hartley en Edwards Detectives, die zich volgens haar zus vaak overgaf aan storend gegiechel. 'Je weet dat ik op de hoogte moet blijven van alle nieuwe informatie over je leven. Hoe kan ik je anders dagelijks met succes belachelijk maken? Weet je wel hoeveel planning er nodig is om mijn geplaag in te passen in mijn werk op kantoor?'

'Zelf zou ik het fijn vinden als je je uitsluitend concentreerde op de taken waar je voor betaald wordt,' zei Kitt.

'Neem van mij aan dat vrouwen niet uitsluitend kunnen leven van spreadsheetdata invoeren!' riep Grace, terwijl ze haar vuist naar het plafond ophief.

Rebecca kon het niet laten om te grijnzen om Grace' vrijpostige opmerking, hoewel het op grond van wat haar zus haar vertelde

absoluut geen pas gaf om te suggereren dat Kitt haar nooit iets interessanter liet doen dan data invoeren. Ze werkten al tamelijk lang samen. Oorspronkelijk hadden ze de leiding gehad over de afdeling Vrouwenstudies van de Vale of York-universiteitsbibliotheek. Kitt werkte daar nog steeds twee dagen per week, terwijl Grace een volledige baan had bij het privédetectivebureau dat Kitt had opgericht. Maar ook toen Grace nog als Kitts assistente in de bibliotheek werkte, had Rebecca haar zus horen zeggen hoe belangrijk ze het vond dat Grace de interessantere taken toebedeeld kreeg. Je kon zeggen wat je wilde over Kitt, maar ze geloofde er heilig in dat jeugdige enthousiasme gekoesterd moest worden. Al leek het erop dat die goedbedoelde intentie zich in dit geval tegen haar had gekeerd, als haar berichten over Grace'fratsen tenminste geloofwaardig waren.

Kitt schudde prompt haar hoofd na de opmerking van haar assistente; ze was niet van plan op zo'n domme bewering nog verbaal te reageren. Hoewel Rebecca Kitt al heel vaak had horen tieren over het recalcitrante karakter haar assistente, kon ze uit eigen observatie toch vaststellen dat die twee wel degelijk groot respect voor elkaar hadden.

Rebecca wierp een blik op Evie, die verlegen met een van haar korte blonde krullen zat te friemelen. Het viel haar op dat ze al een paar minuten ongebruikelijk stil was. Ze was inmiddels al zo'n tien jaar goed bevriend met Kitt. Misschien wist ze wie die Bryce was en hield ze zich liever gedeisd. Maar waarom zou Kitt niet willen dat iemand iets over hem wist?

'Sorry dat ik u stoort op zo'n zonnige zaterdagmiddag, mevrouw Hartley,' zei de man aan de deur met een Zuid-Engels accent dat Rebecca niet helemaal kon plaatsen. Misschien ergens in de buurt van Essex? In elk geval niet onmiskenbaar. 'Mijn naam is Errol Jackson. Ik heb met Bryce samengewerkt en moet helaas droevig nieuws overbrengen.'

Zodra Rebecca dat hoorde, verdween de glimlach van haar gezicht en trok er een koude rilling over haar rug, ook al scheen de warme meizon naar binnen. Dat kwam niet alleen door de mededeling dat hij slecht nieuws bracht. Er was nog iets: de man

gebruikte de verleden tijd toen hij over zijn samenwerking met Bryce sprak. Rebecca had geen idee wie deze Bryce was. Kitt had zijn naam nooit laten vallen, maar ze kende deze man duidelijk ergens van. En zo te horen was hem iets akeligs overkomen.

Rebecca deed haar best om niet zichtbaar te zuchten. Ze zou met Kitt, Evie en Grace de volgende dag een trip naar de Schotse Hooglanden maken. Daarom waren ze die middag allemaal samengekomen bij Kitt. Ze hadden afgesproken om samen op hun gemak te lunchen en de verschillende uitstapjes en wandelingen te plannen. Ook zouden ze een lijstje maken van restaurants die ze wilden bezoeken. Maar nu had het er alle schijn van dat hun reisje door dit bezoek van Errol op zijn best uitgesteld zou worden. Dat was niet bepaald goed nieuws. Rebecca was niet zozeer zelf aan een verzetje toe, maar maakte zich vooral zorgen over het welzijn van haar zus. De afgelopen tijd waren er diverse verontrustende signalen geweest dat Kitt nodig aan vakantie toe was.

‘Zeg maar Kitt, en kom vooral even binnen,’ zei Kitt.

Er klonk ontevreden gesis vanaf de haard zodra Errol over de drempel stapte. Kitts zwarte kat Iago had de papegaai op Errols schouder inmiddels opgemerkt.

‘Kom op, zeg,’ zei Kitt. Ze liep op de kat af en nam hem in haar armen. ‘Je gaat naar buiten als je je zo gaat gedragen.’

Iago, die zich nooit zonder slag of stoot gewonnen gaf, protesteerde krijsend en krabbend naar Kitt terwijl ze hem meenam naar de keuken en begon te grommen toen ze de deur achter hem sloot.

‘Sorry daarvoor. Ik geef hem te eten en verzorg hem al sinds hij nog een kitten was, maar hij denkt nog steeds dat hij mij een plezier doet,’ zei Kitt, nadat ze zich had hersteld van Iago’s aanval. ‘Ga toch zitten.’ Ze gebaarde naar de donkergrijze bank die Halloran had meegebracht toen hij naar haar cottage was verhuisd. Het meubelstuk paste niet echt bij de rest van de kamer, die grotendeels in groene en blauwe tinten ingericht was.

‘*Mechanic*,’ zei een krassend stemmetje.

Heel even wist Rebecca niet goed waar de stem vandaan kwam, maar toen besefte ze dat het de papegaai was.

‘Dat is slim,’ merkte ze op, terwijl ze toekeek hoe de kop van de

vogel van links naar rechts bewoog.

‘Echt mieters,’ zei Evie, die zelden de kans voorbij liet gaan een ouderwetse uitdrukking te kunnen gebruiken; zo dol was ze op alles wat retro was. Volgens Kitt was Evie al sinds ze haar kende geobsedeerd door retrospullen, maar omdat Rebecca haar nog maar een paar keer had ontmoet op Kitts verjaardag en dat soort gelegenheden, klonk haar ouderwetse taalgebruik haar nog vreemd in de oren.

Met een knikje naar Evie en een glimlach naar Rebecca ging Errol zitten. ‘Een best beestje.’

‘Het is zeker een mooie vogel, een prachtexemplaar,’ zei Kitt, en ze ging in een van de fauteuils bij de open haard zitten, terwijl de anderen op de bank of op het tapijt een plek kozen.

Errol knikte en aaide de vogel over zijn kop. ‘Ja, maar hij heeft de laatste tijd nogal wat meegemaakt, hè ventje?’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Kitt. ‘Waar gaat dit allemaal over? Is er iets gebeurd met Bryce?’

Errol knikte Kitt bijna onmerkbaar toe en zijn groene ogen werden meteen waterig. ‘Je hebt misschien gehoord dat er een paar weken geleden een lichaam is aangespoeld op de rotsen bij de vuurtoren van Flintbrim, vlak bij Tynemouth.’

Rebecca slikte iets weg en haalde diep adem. Ze kon maar twee redenen bedenken waarom Errol daarover zou beginnen op het moment dat hem naar Bryce werd gevraagd. Of Bryce was op een of andere manier verantwoordelijk voor het lichaam dat bij de vuurtoren was aangespoeld, of hij was zelf dat lichaam.

‘Ik... Ik heb erover gelezen, ja. Ik herinner me nog dat ik een schietpartij op een schip heel erg *Moord op de Nijl*-achtig vond,’ zei Kitt langzaam. ‘Het was een man. Hij had een schotwond. Er stond geen naam bij, en ook geen andere bijzonderheden, voor zover ik me kan herinneren.’

Omdat ze als arts in het Ambleridge Hospital in Northumberland werkte, had Rebecca ook over deze zaak gehoord. Schotwonden waren in deze regio uitzonderlijk zeldzaam. De man was naar het South Tyneside Hospital gebracht, dat veel dichterbij Tynemouth lag dan Ambleridge. Maar verder dan dezelfde details

die Kitt had gelezen reikte Rebecca's kennis niet.

'Bryce heeft nooit rechtstreeks met mij over jou gesproken, Kitt,' zei Errol, 'maar gezien je opmerkingen toen je dacht dat ik hem was, vermoed ik dat jullie bevriend waren.'

'Ik heb hem zelf al vele jaren niet meer gezien, maar ik was inderdaad erg op hem gesteld,' zei Kitt met een snelle blik op Halloran. Hij volgde het gesprek aandachtig en in zijn blauwe ogen stond verwarring te lezen. Wie die Bryce ook was, Kitt had zijn naam blijkbaar ook nooit tegen Halloran genoemd. Dat was nogal verrassend, want gezien de manier waarop die twee met elkaar omgingen, had Rebecca nooit geloofd dat ze iets voor elkaar verborgen hielden.

'Hij is best een vreemde kerel, dus ik wist eigenlijk niet goed waarom ik hem zo aardig ging vinden, maar we zijn inderdaad bevriend,' vervolgde Kitt. 'Ik bedoel... We wáren vrienden. Uit je opmerkingen maak ik op dat Bryce' lichaam bij de vuurtoren is aangespoeld.'

'Ik ben bang van wel,' antwoordde Errol.

Rebecca probeerde diep adem te halen, maar het lukte haar niet haar longen goed te vullen. Errol's mededeling was tussen hen in blijven hangen, zodat het moeilijk was vrijuit te ademen. Als arts was Rebecca uiteraard niet onbekend met de dood. Maar haar zus had zeker geen gemakkelijk leven gehad. Ook als je er rekening mee hield dat ze privédetective was, had ze mensen verloren die ze kende en om wie ze gaf. En nu had Kitt weer iemand verloren die haar na aan het hart lag, en anders dan Rebecca tijdens haar studie geneeskunde had zij nooit geleerd hoe ze daarmee om moest gaan. Haar zus was altijd al nieuwsgierig van aard geweest, en dat was een understatement! Maar met zo veel nieuwsgierigheid kun je in de problemen komen, en Rebecca begon zich af te vragen hoeveel klappen zoals deze Kitt nog kon verdragen.

'*Mechanic*,' kraste de papegaai weer, terwijl hij zijn kopje van links naar rechts draaide.

Rebecca zag dat Evie haar mond opendeed, waarschijnlijk om de vraag te stellen die hen ongetwijfeld allemaal bezighield: waarom was deze vogel zo geobsedeerd door dat ene woord? Maar gezien

Kitts gepijnigde uitdrukking schudde Rebecca haar hoofd om Evie te kennen te geven dat dit niet het juiste moment was.

‘Bryce is dus doodgeschoten,’ zei Kitt op holle toon, alsof ze zichzelf er niet van kon overtuigen dat dat echt zo was. ‘Waarom? En door wie dan?’

‘Dat weet niemand,’ zei Errol. ‘Behalve dat het vrijwel zeker iemand was die bij ons op het schip werkte. Afgaande op het weinige bewijs dat de politie heeft gevonden, is hij neergeschoten in een ruimte die voor het personeel alleen toegankelijk is door een code op een paneel in te toetsen. Daarom is de politie ervan overtuigd dat het een bemanningslid was, hoewel niemand aan boord dat echt kan geloven. Het North East-politiekorps is de gangen nagegaan van alle opvarenden op het moment van het schietincident.’

‘Dus de politie is wel bevoegd om misdrijven op zee te onderzoeken? Dat wist ik eigenlijk niet eens zeker,’ zei Grace.

‘Schepen vallen onder de wetten van de vlag waaronder ze varen, maar als het lichaam in Tynemouth is aangespoeld, zou de moord waarschijnlijk dicht genoeg bij de Britse kust hebben plaatsgevonden om de verantwoordelijkheid inderdaad bij de Britse politie te leggen,’ merkte Halloran op.

‘De *Northern Spirit* voert de Britse vlag,’ zei Errol met licht verwarde blik, die Rebecca niet helemaal kon doorgronden.

‘Dan is het zéker de taak van het North East-politiekorps om dit te onderzoeken,’ vervolgde Halloran, ‘al zijn dat soort zaken niet gemakkelijk op te lossen. En ze krijgen niet altijd prioriteit, omdat de politie de handen vol heeft met het oplossen van de misdrijven aan wal. De plaats delict is vaak niet volgens de regels veiliggesteld en we hebben gewoon niet de middelen om agenten naar het schip te sturen en daar dagenlang onderzoek te laten doen.’

‘U bent politieagent?’ vroeg Errol.

‘Jazeker, maar ik werk hier in York. Ik ben niet betrokken geweest bij het onderzoek naar deze zaak,’ zei Halloran.

‘Als het om een bemanningslid gaat, is het aantal verdachten in elk geval beperkt,’ mijmerde Kitt.

‘Zeker, maar niet zo beperkt als de politie zou willen,’ zei Errol. ‘Bij cruiseschepen ter grootte van de *Northern Spirit* moet je algauw

aan zo'n duizend bemanningsleden denken.'

Kitt zuchtte. 'Dat lijkt me nog altijd beter dan een moordenaar onder alle opvarenden te moeten zoeken. En hoe kon iemand een pistool aan boord van het schip brengen? Is er geen beveiliging?'

Uit de frons op Errols gezicht bleek dat hij steeds meer in verwarring raakte, maar hij gaf toch antwoord. 'De... politie weet nog maar weinig zeker. En wat je vraag over dat pistool aan boord betreft: je hebt gelijk dat dat niet mag gebeuren. Voordat ze aan boord gaan, moeten alle bemanningsleden en passagiers langs een soort luchthavenbeveiliging, maar dan iets minder streng. Uiteraard zijn er maatregelen om te voorkomen dat er wapens worden meegesmokkeld. Ik zeg niet dat het onmogelijk is; als we eenmaal op zee zijn, zou iemand die goed op de hoogte is – gewoonlijk een bemanningslid dus – iets aan boord kunnen smokkelen in een van de tenderboten die we gebruiken om passagiers te vervoeren voor excursies. Maar dat zou zeker een gedegen planning vergen.'

Kitt knikte langzaam, terwijl ze over Errols uitleg nadacht. 'Weten ze precies wanneer Bryce is vermoord? Hoe ver van de kust, bedoel ik?'

Errol schudde zijn hoofd. 'De huidige hypothese is dat hij onderweg naar Tynemouth, waarschijnlijk ongeveer anderhalve kilometer buiten de haven, is vermoord en overboord is geduwd. Vermoedelijk is het lichaam vandaar langs de kust naar Flintbrim Bay gedreven.'

'Maar je hebt geen idee wie er verantwoordelijk kan zijn, ook al was je zelf bemanningslid?' vroeg Kitt, waarbij ze hun bezoeker streng aankeek, tenminste, zo kwam het Rebecca voor.

'Ik zou eerlijk gezegd niet weten naar wie ik met de vinger moet wijzen,' zei Errol. 'Bryce was... Nou ja, ik had persoonlijk nooit problemen met hem, maar hij was gewoon zo iemand die veel beter was in vijanden maken dan in vriendschappen sluiten.'

'O ja, daar weet ik alles van,' zei Kitt beslist, waarbij Rebecca zich afvroeg hoe ze dat wist. 'En er waren geen bewakingscamera's? Niemand die iets gezien of gehoord had? Misschien iemand die het pistoolschot had gehoord?'

'Als er zulke info beschikbaar was geweest, had de politie de zaak

inmiddels wel afgesloten,' zei Errol. 'Er zijn geen camerabeelden van de moord omdat er maar één camera in de personeelsruimte hangt, en de moordenaar zal bewust buiten beeld zijn gebleven. Ik weet niet precies hoe, maar dat is wat ik gehoord heb. Die camera hangt er alleen in verband met diefstal, en Crown Cruises is daar niet erg in geïnteresseerd als er geen passagier bij betrokken is. Er hangt een behoorlijk aantal camera's in de passagiersruimten, omdat je anders klachten krijgt dat er niks met diefstallen wordt gedaan. Diefstal is het grootste probleem van deze cruisemaatschappijen.'

'En niemand heeft het schot gehoord?' vroeg Kitt. 'Op een schip met zo veel opvarenden? Hoe zit het met de uitkijkposten? Hebben die het lichaam niet zien vallen?'

'De algemene theorie onder de bemanning is dat de moordenaar Bryce heeft neergeschoten toen bij de nadering van Tynemouth de scheepshoorn klonk. Daar hoor je niets bovenuit. We hebben uitkijkposten op het schip, maar op dat moment van de vaart zijn ze op de brug van het schip gestationeerd, en die ligt precies aan de andere kant van het schip, gezien vanuit de plek waar hij werd neergeschoten. Dus wat andere ooggetuigen betreft... Tja, niemand heeft zich gemeld. Tenzij je Skittles hier meetelt,' zei Errol, op de papegaai wijzend.

'Skittles...' zei Kitt, terwijl ze de vogel aandachtig bekeek. 'Was deze vogel bij Bryce toen hij stierf?'

'We denken van wel,' zei Errol. 'Toen we op de dag dat Bryce was doodgeschoten in Tynemouth van boord gingen, kwam Skittles in de haven uit het niets naar me toe vliegen. Het was Bryce' beurt geweest om op hem te passen, en omdat hij nog nooit spontaan naar mij toe was gevlogen, wist ik dat er iets aan de hand was, maar ik had nooit kunnen denken dat Bryce... dat hij dood was.'

'Niet de meest vanzelfsprekende wending die in je zou opkomen,' zei Kitt.

'Dat zeker niet... Ik hoop dat het je niet te veel verdriet doet om dit te vernemen, aangezien jullie vrienden waren en zo, maar we hebben na de moordaanslag bloedspatjes op Skittles' borst aangetroffen. De politie heeft die onderzocht en bevestigd dat het

bloed van Bryce was. Aangezien papegaaien niet bekendstaan om hun schietvaardigheid, gaan we ervan uit dat de vogel eerder een getuige dan de dader is.'

'Arm beestje,' zei Evie. 'Hij heeft vast een trauma opgelopen.'

'Dat zou best kunnen,' zei Errol. 'Voor Bryce' dood hadden we Skittles voor onze voorstelling getraind om een stel korte zinnen te zeggen. Maar om een of andere reden zegt hij steeds maar weer één woord, en verder niets.'

'*Mechanic*,' herhaalde Skittles, alsof het was afgesproken.

2

‘Ik wil niet naar de bekende weg vragen,’ zei Grace, die uiteindelijk het zwijgen van de hele groep verbrak, ‘maar heeft de politie de machinist van het schip ondervraagd? Want als we Skittles mogen geloven, is dat zeker de dader. Hij zal vast niet de gewoonte te hebben fantastische verhalen te verzinnen, maar als je het mij vraagt, is het beslist een onderzoek waard.’

Errol grinnikte zachtjes. ‘Zoals het aantal bemanningsleden aan boord van een schip van deze grootte al doet vermoeden, is er niet slechts één machinist. Zo’n schip... Nou ja, het is een soort dorp met restaurants, een bioscoop, een theater, diverse bars... Er is zelfs een eigen bibliotheek.’

‘Een bibliotheek?’ vroeg Kitt.

Rebecca zag dat haar zus weer die blik in haar ogen kreeg zodra het onderwerp boeken ter sprake kwam. Hoewel ze nu al bijna achttien maanden het privédetectivebureau leidde, had ze haar baan in de Vale of York-bibliotheek, waar ze twee dagen werkte, nog altijd niet opgezegd. Het leek erop dat het niet meeviel om afscheid van de boeken te nemen. Uit Kitts ietwat glazige uitdrukking bleek dat ze met haar gedachten al helemaal in haar denkbeeldige bibliotheek aan boord was, maar Errol nam opnieuw het woord, zodat ze ineens weer bij de les was.

‘Ja, zo’n schip heeft echt alles aan boord. En daardoor is het geen geringe taak om het in de vaart te houden. Daarom zijn er verschillende technici aan boord. Er is een heel team met verschillende specialismen voor de motoren, de generatoren en de computergestuurde elementen van de machines. Maar afgaande op de geruchtenstroom op het schip kan ik je ter geruststelling zeggen dat de politie iedereen die in de machinekamer werkt, heeft

ondervraagd toen duidelijk werd dat Skittles getuige was geweest van Bryce' dood, en dat zijn vocabulaire daarna uit nog maar één woord bestond.'

'Dat is wel het minste wat je mag verwachten van een grondig politieonderzoek,' merkte Halloran op. 'Zijn er ook bemanningsleden gearresteerd?'

'Nee,' zei Errol, terwijl de licht verwarde frons weer op zijn gezicht verscheen. Hij zweeg even voordat hij verder ging. 'Ik heb begrepen dat ze elkaar allemaal een alibi konden verschaffen. Omdat het schip zich vermoedelijk hoogstens op een halfuur varen van de haven bevond toen het schietincident plaatsvond, was de gehele machineploeg op dat moment in de machinekamer bezig met de voorbereidingen om aan te meren.'

'Wat merkwaardig dan dat de vogel met dat woord uitdrukking geeft aan zijn trauma,' zei Kitt. 'Je zei dat je de papegaai trainde voor een "voorstelling" waar jij en Bryce deel van uitmaakten? Wat voor rol speelde Bryce daarin precies?'

'Hij werkte samen met mij in een piratenvoorstelling, je weet wel wat ik bedoel. De passagiers zitten op een rijtje achter elkaar, alsof ze in een bootje zitten, en wij vertellen hun dan over de geschiedenis van de oceaan die ze op dat moment doorkruisen, waarbij de nadruk op piraterij ligt. Het is een soort performancekunst, en het betaalt goed, want halverwege de middag zijn de passagiers meestal al zo vrolijk door de all-inclusive flessen pinot grigio dat ze flinke fooien geven.'

Dus daarom was Errol verkleed als piraat, realiseerde Rebecca zich, al zou je natuurlijk verwachten dat hij zich had omgekleed nadat het schip had aangemeerd. Als je in York met een levende papegaai op je schouder rondliep, zorgde dat gegarandeerd voor enige opschudding.

'Wacht eens even,' zei Halloran, die zijn nieuwsgierigheid naar Bryce' relatie met Kitt niet langer leek te kunnen bedwingen. 'Je bent bevriend met die vent, maar je weet niet eens wat voor werk hij doet? En als dat zo is, waarom nam je dan aan dat Bryce aan de deur stond toen Rebecca riep dat er een piraat was? Hij liep toch niet zomaar als piraat verkleed rond?'

‘Zelfs op een gewone dag was zijn kledingstijl nogal achttiende-eeuws maritiem,’ zei Kitt.

‘Wat bedoel je daar in godsnaam mee?’ riep Halloran uit.

‘Hij was een excentriekeling, Mal. Je weet wel, een romanticus in hart en nieren. Hij genoot van het avontuur. Terwijl iedereen van zijn generatie met huisje-boompje-beestje bezig was, bevoer hij de wereldzeeën en werkte zich tegelijkertijd behoorlijk in de nesten, kan ik je vertellen. En wat de vraag naar zijn huidige werk betreft, daar had ik zeker wel naar willen vragen,’ zei Kitt.

‘En weet je dan wat zijn achternaam is?’ vroeg Halloran.

‘Griffin,’ zei Kitt venijnig, wat voor Rebecca een overduidelijk signaal was dat haar zus haar geduld aan het verliezen was. Ze stelde liever zelf de vragen.

‘Bryce Griffin?’ vroeg Halloran. ‘Ik durf te wedden dat dat niet zijn echte naam is.’

Kitt klakte met haar tong. ‘Waarom zou hij niet zo heten? Moet jij nodig zeggen, Malcolm Galfrid Halloran. Hoe dan ook, dat is de enige naam die hij me ooit verteld heeft.’

Evie en Grace begonnen te giechelen toen ze Hallorans tweede naam hoorden.

‘Hou eens op, jullie,’ zei Halloran, hoewel Rebecca kon zien dat hij achter zijn baard probeerde niet te glimlachen voordat hij zich weer tot Kitt richtte. ‘Het enige wat ik zeg, is dat hij je niet wilde vertellen wat hij voor werk deed en dat zijn naam klinkt alsof die verzonnen is. Twijfelde je niet aan hem?’

Als rechercheur kon Halloran op de nodige ervaring bogen als het erom ging iemand te doorgronden op basis van heel weinig bewijs. In dit geval waren dat uitsluitend Kitts opmerkingen. Daarbij rees wel de vraag of jaloezie een rol speelde in zijn oordeel over deze mysterieuze man.

‘Hij was geen heilige, dat wil ik zeker niet beweren. Maar hij was voor mij een vriend,’ zei Kitt. ‘Mocht je je zorgen maken dat ik misschien betrokken was bij een van zijn minder respectabele activiteiten, laat het dan duidelijk zijn dat ik Bryce al bijna vijftien jaar niet heb gezien. We hebben alleen schriftelijk contact gehouden. Hooguit één brief per halfjaar.’

humeurd dat er een lachje af kon en sloeg speels haar hand weg.

‘Bryce geloofde dat hij op een kaart was gestuit die een smokkelaar had getekend toen de munten waren aangespoeld. Blijkbaar had de smokkelaar een groot aantal munten in onderwatergrotten verstopt en was hij overleden voordat hij ze kon ophalen. Het enige probleem was dat Bryce en zijn... metgezellen de kaart niet konden ontcijferen.’

Halloran keek Kitt met toegeknepen ogen aan. ‘Maar jij wel.’

‘Natuurlijk kon ze dat,’ zei Grace, die zich nu ook in het gesprek mengde. ‘Terwijl wij gewoon stommelingen waren die in onze jeugd elke avond de hort op gingen en na afloop met een kater wensten dat we niet naar huis waren gegaan met de zoveelste scharrel, zat Kitt verstandig genoeg thuis op de bank met *Het grote boek over deductief redeneren*, en die bezigheid wisselde ze in mijn verbeelding af met kasjmier vesten breien en belangrijke berichten per postduif versturen.’

‘Als je klaar bent...’ zei Kitt hoofdschuddend tegen Grace.

‘Het klopt inderdaad wel, je kunt soms een beetje een ouwe tuthola zijn,’ zei Evie.

‘Een wat?’ vroeg Rebecca, die onwillekeurig moest lachen.

‘Ik denk dat ze op haar unieke ouderwetse manier probeert te impliceren dat ik me ouder gedraag dan mijn leeftijd,’ zei Kitt, die zich nu weer tot Evie richtte. ‘Ik heb al genoeg aan mijn hoofd zonder dat je Grace’ wilde fantasieën nog verder aanwakkert, als je het niet erg vindt.’

‘Dus als ik het goed begrijp, heb je een bende smokkelaars geholpen ervandoor te gaan met kostbaarheden die aangegeven hadden moeten worden bij de plaatselijke instanties,’ zei Halloran.

‘Niet... precies,’ zei Kitt. ‘Ik wilde hen alleen helpen als de helft van de schat werd geschonken aan het plaatselijke museum, waar die juridisch eigenlijk aan toebehoorde. Ik hoopte dat als we de schat inderdaad zouden vinden, ik hen ervan kon overtuigen dat de roem die de ontdekking hun zou brengen meer waard was dan de munten zelf en dat ze uiteindelijk de hele schat aan het museum zouden schenken. Maar uiteraard liep dat niet helemaal zo af als ik had gehoopt.’

Iedereen zweeg even, en Halloran maakte intussen in gedachten een inschatting. ‘Bryce heeft je bedrogen en is er met de hele schat vandoor gegaan.’

Kitt keek even naar het tapijt voordat ze antwoordde. ‘Eigenlijk had ik niet zo verbaasd moeten zijn.’

‘Als hij je zo bedrogen heeft, waarom zou je dan in godsnaam nog contact met hem blijven houden?’ vroeg Halloran.

‘Ik... Nou ja, dat weet ik niet precies,’ zei Kitt. ‘Bryce deed zich nooit anders voor dan hij was, wat op een merkwaardige manier toch wel verfrissend was. En hoewel hij me inderdaad bedroog, was die hele episode in die tijd het meest avontuurlijke dat ik ooit had meegemaakt. Toen ik een briefje van Bryce in mijn tas vond met excuses voor wat hij had moeten doen en daarbij een adres waarop ik hem kon schrijven... Ik geloof dat ik de herinnering aan wat er echt was gebeurd gewoon levend wilde houden.’

Op dat moment zag Rebecca dat Grace en Evie vanaf hun plek op het tapijt afwisselend naar de kissebissende Kitt en Halloran zaten te kijken. Grace perste haar lippen op elkaar in een duidelijke poging om vooral niet te giechelen, terwijl Evie op de selderijstengel zat te kauwen die ze had meegenomen toen ze uit de keuken hierheen was gerend. Waarschijnlijk had ze liever popcorn gehad, maar de voorstelling leek voor haar ondanks het gebrek aan snoepgoed zeker niet minder boeiend.

‘Een paar jaar geleden schreef hij me dat hij een vaste baan had,’ zei Kitt. ‘Een keurige baan. Maar hoe vaak ik ook vroeg wat voor werk hij deed, in zijn reacties ging hij daar nooit op in.’

‘Ja, ik had de indruk dat hij niet echt publiek wilde maken wat hij buiten het schip uitvoerde,’ zei Errol. ‘Ik denk dat zijn vorige leven hem een iets ruigere reputatie had opgeleverd dan een gezinsvriendelijke voorstelling voor welgestelden.’

‘Dat klinkt als de Bryce die ik ken,’ zei Kitt. ‘Maar wat is hij op een vreselijke manier aan zijn eind gekomen. Ik neem aan dat je hier langskomt omdat je wilt dat ik de zaak onderzoek?’

‘Wat misschien niet echt een goed idee zou zijn,’ zei Rebecca, die wist dat Kitt zich aan haar opmerking zou ergeren, want ze hield er niet van dat iemand haar vertelde wat ze moest doen.

‘O nee? En waarom dan niet?’ vroeg Kitt, die met haar opgetrokken neus duidelijk maakte dat ze weer aan een van haar onvoorspelbare woedeaanvallen ten prooi viel.

Rebecca deed haar best vriendelijk te blijven klinken. ‘Nog afgezien van het feit dat deze zaak een persoonlijk element heeft, wat ertoe kan leiden dat je iets over je vriend ontdekt wat je liever niet had geweten, heb je me beloofd dat je er even tussenuit zou gaan.’ Daarmee herinnerde ze haar zus aan de reis naar Schotland.

Een paar maanden eerder had Rebecca tijdens een lang weekend in York slaappillen in Kitts badkamerkastje aangetroffen. Eerst had ze gedacht dat ze misschien van Halloran waren. Zijn werk als rechercheur betekende dat hij onregelmatige diensten draaide en dat zijn normale slaappatroon waarschijnlijk verstoord was. Maar toen ze Kitt naar haar ontdekking had gevraagd, had haar zus toegegeven dat de slaappillen van haar waren en dat het haar steeds meer moeite kostte om tot rust te komen nadat ze van vroeg tot laat aan een zaak had gewerkt. Toen was het plan voor een vriendinnentrip naar Schotland geboren.

‘O ja, dat heb ik beloofd,’ zei Kitt nu wat zachter. ‘Maar stel dat de politie de moordenaar van Bryce niet vindt? Als die zijn straf weet te ontlopen, kan hij op zeker moment in herhaling vallen.’

‘Ik weet dat je het soms vergeet door je werk op je detectivebureau,’ zei Halloran, ‘maar de politie is de aangewezen instantie om zo’n zaak te onderzoeken. Ik weet zeker dat ze de dader zullen vinden. De collega’s hebben alle voorlopige verhoren afgerond en zullen nu alle alibi’s natrekken en de financiële en telefoongegevens van de scheepsbemanning controleren. Daar zal zeker iets uit komen. Het is simpelweg een kwestie van elimineren. Een schip is een wereld op zich, dus de moordenaar kan niet zomaar verdwijnen. In elk geval niet zonder argwaan te wekken.’

‘Ik... wil niet tussenbeide komen,’ zei Errol, ‘maar eigenlijk verwachtte ik niet dat je een onderzoek zou beginnen naar wat Bryce is overkomen. Het verraste me een beetje dat je zo veel details wilde weten. Ik wist helemaal niet dat je je met dat soort zaken bezighield. Ik dacht dat je al die vragen gewoon uit nieuwsgierigheid stelde.’

‘O,’ zei Kitt. ‘Dus je bent hier alleen naartoe gekomen om mij te laten weten wat er met Bryce is gebeurd?’

‘Ja, daar voelde ik me min of meer toe verplicht, weet je wel. Bryce had feitelijk geen familie toen hij overleed. Hij had sowieso niet veel bezittingen. De politie heeft alles wat voor het onderzoek van belang was in beslag genomen voor DNA-monsters en zo. De cruisemaatschappij wilde de rest weggooien, maar ik heb die spullen gered en heb er een paar dingen uit gehaald, waaronder jouw brieven. Voor zover ik kon nagaan, was jij de enige die in zijn spullen met naam en toenaam werd genoemd, dus ik dacht dat je deze brieven misschien wel terug wilde.’

Errol haalde een stapeltje van twintig vergeelde brieven uit de lange zwarte schoudertas die hij bij zich had en gaf die aan Kitt. Ze bekeek het stapeltje op haar schoot een moment lang met tranen in haar ogen en begon de brieven langzaam door te bladeren. ‘Ik wist niet dat ik in de loop der jaren zo veel brieven had geschreven,’ zei ze.

‘Als jij de enige bent die in zijn eigendommen wordt genoemd, waarom heeft de politie dan geen contact met je opgenomen na de vondst van Bryce’ lichaam?’ vroeg Grace.

‘Dat is niet de gebruikelijke gang van zaken,’ zei Halloran. ‘Als iemand op deze manier overlijdt, sporen we de nabestaanden op en nemen contact met hen op. Een overlijden is privé-informatie, zelfs als de plaatselijke media erover berichten. Kitt zal niet als nabestaande geclassificeerd zijn. En als ze elkaar brieven stuurden, dan is het eigenlijk wel duidelijk dat ze niet aan boord van het schip was toen de moord werd gepleegd, dus is ze geen verdachte.’

‘Ik had al meer dan een jaar niets van hem gehoord, dus ik zal waarschijnlijk prioriteit krijgen in het onderzoek, als ze een lijst van bemanningsleden hebben om na te trekken,’ zei Kitt. ‘Ik begon een beetje ongerust te worden nadat ik zo lang niets van hem had gehoord, maar nam aan dat hij de tijd nam om mijn laatste brief te beantwoorden. Ik dacht niet...’ Ze viel stil, met haar hand boven een van de enveloppen.

‘Wat is er?’ vroeg Rebecca.

‘Dit is geen brief van mij. Hij is aan mij gericht. De envelop is

geopend, maar ik herken hem niet.'

'De politie zal de envelop geopend hebben om te controleren of er iets relevants voor het onderzoek in stond,' merkte Halloran op. 'Het moet een brief zijn die hij nooit heeft verstuurd.'

'Dat moet wel...' zei Kitt, terwijl ze de brief openvouwde en snel doorlas. 'Dat is... vreemd. Er staat een gedicht in. Ik wist helemaal niet dat Bryce gedichten schreef.'

'Wat voor gedicht?' vroeg Rebecca.

'Kijk zelf maar,' zei Kitt, terwijl ze haar zus het vel papier gaf. Rebecca las de brief snel door.

Lieve Kitt,

Je zegt altijd dat je zo geraakt wordt door poëzie. Persoonlijk ben ik er nooit zo in geïnteresseerd geweest, maar op een avond was ik op het schip toevallig getuige van een bijzonder spectaculaire zonsondergang, en voor het eerst in zevenenvijftig jaar vormden zich de woorden in mijn binnenste. Toen ik later die avond terug was in mijn hut, bedacht ik dat ik me eens aan een gedichtje moest wagen. Nu ik al zoveel jaar aan jou schrijft, lijkt jouw literaire invloed uiteindelijk toch op mij over te slaan. Wat vind je ervan? Zal ik de geschiedenis in gaan als de John Keats van de Border City?

Silently, I flick through antique ephemera,
faster and faster until the lonely words merge.
Time hasn't touched these tokens of a journey
buried in a sea chest in a long-forgotten grotto.
Xanthos of Greece knew more fame in two thousand
years than these thirtythree
trinkets no hands have touched in a century.

Schrijf vooral terug als je de kans hebt en laat me weten wat je van mijn nederige vers vindt. Gezien het belachelijke aantal boeken dat je in je leven hebt gelezen, weet ik niet of de mening van een ander er voor mij nog toe doet.

*Blijf alert, Rooie,
Bryce*

Rebecca gaf de brief aan Halloran, die zijn hand er al naar uitgestoken had. 'Rooie?' vroeg hij, nadat hij de brief vluchtig had bekeken.

'Een domme en voor de hand liggende koosnaam,' zei Kitt, terwijl ze onwillekeurig met de strengen van haar lange, roodkoperen haar speelde.

Halloran kneep zijn ogen toe terwijl hij de brief nogmaals las. 'De datum op de brief is van zes maanden geleden. Het lijkt vreemd dat hij een halfjaar lang niet de kans heeft gehad die te versturen.'

'Het is helemaal een vreemde zaak,' zei Kitt, terwijl ze de brief terugpakte. 'De politie heeft deze brief niet onderzocht omdat die aan een vriendin gericht leek. Maar stel dat er meer achter zit?'

'Zoals een aanwijzing wie de moordenaar was?' vroeg Grace met lichte opwindning.

'Mogelijk,' zei Kitt. 'Maar toch onwaarschijnlijk, omdat de brief zes maanden geleden is geschreven. Als hij zes maanden van tevoren wist dat iemand hem ging vermoorden, was hij waarschijnlijk naar de politie gestapt.'

'Tenzij hij zichzelf zou beschuldigen door naar de politie te stappen,' zei Halloran.

Kitt schudde haar hoofd. 'Je onderschat Bryce' overlevingsinstinct. Hij was absoluut geen heilig boontje, maar zijn misdaden waren vrij triviaal. En anders dan zovelen hoefde hij geen vlekkeloze reputatie te beschermen. Als hij bang was geweest dat zijn leven gevaar liep, zou hij naar de politie zijn gegaan.'

'Wat betekent dat gedicht dan volgens jou?' vroeg Evie. 'Een soort noodkreet?'

'Ik weet het niet,' zei Kitt. 'Ik moet er eens rustig naar kijken en erover nadenken. In de brief heeft hij het over de Border City. Ik geloof dat hij oorspronkelijk uit Carlisle kwam, maar misschien is dat een belangrijke locatie om redenen die we nog niet begrijpen. De kans bestaat ook dat er een soort code of boodschap in zit die de politie is ontgaan. Misschien hebben sommige woorden betrekking op een misdadige gebeurtenis aan boord? Hoe dan

ook, er is hier iets heel vreemds aan de hand. Misschien iets wat ik als enige kan ontwarren. Mogelijk ben ik zelfs de enige die Bryce goed genoeg kende om erachter te komen wat hem op dat schip echt is overkomen.'

'Kitt, ik weet dat je van streek bent, maar daar kan geen sprake van zijn,' zei Halloran, terwijl hij van de bankleuning opstond.

'Maar Mal...'

'Nee. Je kunt toch niet serieus overwegen om aan boord van dat cruiseschip te gaan? Je hebt daar geen back-up en kunt nergens heen.'

'Maar je zei zelf dat de politie niet de middelen heeft om een zaak als deze prioriteit te geven. De plaats delict zal niet zo goed veiliggesteld zijn als had moeten, dus het zal de nodige moeite kosten om de ware schuldige te achterhalen.'

'Ik weet zeker dat de politie deze zaak prima kan afhandelen,' zei Halloran. 'Als de moord is gepleegd door een bemanningslid dat aan boord was toen het schip aanmeerde, hoeft de politie onderzoek te doen naar maar een beperkt aantal verdachten.'

'En stel dat dat niet zo was? 'Moet ik soms achteroverleunen en riskeren dat iemand die mijn vriend vermoord heeft daarvoor niet wordt gestraft, terwijl ik met mijn bureau de middelen en contacten heb?'

'Het is gewoon te riskant. Je zult met een moordenaar in een van de wereld afgescheiden ruimte verblijven, zonder de mogelijkheid te ontsnappen. Geen goed idee als je ook maar een greintje gezond verstand hebt,' zei Halloran. 'Luister, ik ben over het algemeen een begripvol man, ook al heb je in het geheim brieven ontvangen van piraten die koosnaampjes voor jou hebben, maar spijtig genoeg moet ik in dit geval mijn poot stijf houden. Je gaat niet met dat schip mee, en daarmee basta.'

E-book februari 2023

Dit is het zesde deel in de Kitt Hartley-serie.

Oorspronkelijke titel *A Body by the Lighthouse*

Oorspronkelijke uitgever Quercus Editions Ltd, an Hachette UK
Company

Copyright © 2021 Helen Cox

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2023 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Peter de Rijk

Omslagontwerp De Weijer Design, Baarn

Omslagbeeld © Shutterstock

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN e-book 978 90 261 6559 7

ISBN luisterboek 978 90 261 6560 3

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.